

ASI NİN GÖKLERİ

Çevirmen: Hatice Meryem Gelgör

ANN SEI LIN

GENÇ
T
LİMAS

GİRİŞ

HIMURA dokuz yaşındayken köylerine devasa bir kaplumbağa saldırmıştı. Ne zaman bu hikâyeyi anlatsa, kaplumbağanın devasa olduğunu özellikle vurgulardı Himura. Kaplumbağalar normalde korkunç görünmezler, tabii pencereden dışarıya bakarken yüzü kayalıklar gibi pütürlü ve cüssesi dağ kadar büyük bir kaplumbağayla karşılaşılmadığında.

Bu kaplumbağanın kabuğunun üzerinde ağaçlar yükseliyordu. Kafası ise yosunla kaplıydı. Yeri son derece hızlı bir şekilde parçalayan pençelerinde çamur izleri vardı. Ayaklarının altında ezerek öldürdüğü hayvanların kalıntıları bulunuyordu. Yollar çökmeye başladı. Yer sallandı. Yeterince hızlı koşup kaçamayan insanlarsa kaplumbağanın bedeninin altında ezildi.

Himura, kaplumbağa köylerinin altını üstüne getirirken pencere pervazına sıkı sıkı tutunduğunu, kaplumbağanın kırışıklarla kaplı canavara benzeyen devasa yüzüne uzun

uzun baktığını hatırladı. Kaplumbağanın kabuğunu kaplayan toprak katmanlarının altında kalan sararmış katlar hâlâ gözünün önündeydi.

Kâğıt. Kaplumbağa kâğıttan yapılmıştı. Üzerindeki kıvrımlar ve katlamalar o kadar mükemmel görünüyordu ki kaplumbağa evine doğru hücum etmesine rağmen Himura gözünü ondan alamadı.

Kaplumbağa ayağını evin çatısına doğru savurdu ama ahşap kirişler kırılmadı veya tavan çökmedi. Himura hemen sonrasında tam olarak ne olduğunu hatırlamıyordu. O an çıkan ses ve ortamın sıcaklığı aklında kalmıştı yalnızca. Islık sesiyle birlikte bir anda kaplumbağanın sırtına bir şey çarptı. Bedenini alevler kapladı ve alevler şiddetli orman yangınlarından bile daha hızlı şekilde bedenini tamamen yok etti.

Himura tekrar yukarı baktığında gökyüzünde karanlık gemiler vardı.

Kaplumbağa acı içinde şaha kalkarak yandı ve...

Himura'nın ayakları altındaki yer sarsıldı ve onu hatıralarından çekip aldı. Hava gemisinin güvertesi açık denizde bir tekne gibi sallandı. Türbinler vızır vızır çalışmaya, pervaneler ılık yaz havasını döndürmeye başladı. Başkent'in ışıkları aşağıda parılıyordu ama artık gece, yerini gündüze bırakmaya başlamıştı ve şafağın ilk sesleri neredeyse duyuluyordu.

Himura köyünü ve avcılarının yaktığı şikigamileri* düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Kâğıttan bir canavara yakı-

* şikigami – Kâğıttan yapılmış yaratıklar. Şikigamiler hakkında pek bir şey bilinmemektedir ve nasıl ortaya çıktıklarına dair bilgiler zaman içinde kaybolmuştur. Bir Hünerbaz, şikigaminin özünü kullanarak yaptığı kan bağı ile bir şikigaminin kendisine itaat etmesini sağlayabilir. Efendisi olmayan şikigamiler sonunda vahşi canavarlara dönüşür.

şan alevli bir sondu bu. Normal bir insan bir şikigaminin ölümüne ağlamazdı belki, özellikle de başıboş ve öfkeli bir kaplumbağanın ölümüne. Fakat Himura, kaplumbağanın alevler içinde yanmasını izlerken kedere yakın bir şeyler hissetti.

Çok yazık olmuştu.

“Sen hâlâ burada mısın?” Sinirli bir ses Himura'nın dikkatini dağıttı. Hava gemisinin pilotu kamaradan çıkmış, güverteye doğru yürüyordu.

Yukarı çıktığında Himura pilotun göz altlarının daha da morarmış olduğunu fark etti. Saçı ve kimonosu* dağılmıştı; saçları karmakarışık, kimonosu ise kırış kırış olmuştu. Rotadan şaşmaması gereken bir hava gemisinin başında uyumak pek mümkün olmuyordu.

Himura cebinden kare şeklinde bir kâğıt çıkarıp bir parmağının üzerinde dengede tuttu. “Küçükken tanıştığım bir şikigamiyi düşünüyordum Sayo,” derken kâğıt parçası onun dokunmasına gerek kalmadan bir anda origamiden turna kuşuna dönüştü. “Evimi yıkmasına rağmen muhteşem bir canavardı. Keşke yaşasaydı.”

Himura turnayı hızlıca havaya atıp yakaladı ve yumruğunun içinde ezdi. Elini açtığında origami kuş paramparça olmuştu. Kâğıt parçalarına üfleyerek hepsini etrafa saçtı. Güvertenin üstünde kar taneleri gibi uçtular.

Sayo onu küçümsercesine güldü. “Hünerbaz** olduğun için böyle diyorsun. Normal insanlar bir şikigaminin yanmasına sevinirdi.”

Himura parmaklarını şıklatarak kâğıt parçalarını ayağının etrafında dans ettirmeye başladı.

---

* kimono – Düz kesimli bir tür giysi. Vücudu sarar ve sıkıca bağlanır.

** Hünerbaz – Kâğıdı istediği gibi kontrol edebilen insanlar.

Hünerbaz. İnsanlar bu kelimeyi sanki bir lanetmiş gibi söylerlerdi ona. Kimisi de bu kelimeyi korku içinde fısıldardı. Sayo ise “Hünerbaz” kelimesini Himura’yı azarlarcasına ve yaptıklarını hiç umursamıyormuş gibi söylemişti.

“Hünerbaz demişken, yola çıkmalısın,” dedi Sayo gökyüzüne doğru bakarken. “Midori’ye* gün doğumunda varmış olman gerek. Kaptanın muhbirinin dediğine göre kız, ziyafet salonunda kahvaltıyı servis ediyor olmalı. Onunla birlikte geri dön, yoksa geri gelmekle uğraşma bile.”

Himura bulutlara doğru baktı. Kırmızı erik renkli gökyüzünde tek bir ışık parlıyordu. Uzaktan ıssız bir yıldız benzese de ışığın Midori’den geldiğini biliyordu Himura. İmparatorluğun ilk ve tek uçan ziyafet salonuydu burası.

“O kadar uzakta bir Hünerbaz neden hizmetçilik yapar ki?” diye düşündü Himura. Kâğıdı istediği gibi kontrol edebilen, damarlarında atalarının güçlü kanı olan birinin basit bir hizmetçiye dönüşmesinin arkasında kaderin nasıl bir cilvesi vardı?

Himura, kızı bu küçük düşürücü işten kurtararak iyi bir şey yapacağını düşündü. Hem arkadaş edinmek de iyi olurdu. Sayo ve hava gemisinin mürettebatı ile seyahat etmek, serçeler arasında kurt olmak gibiydi. Damarlarındaki gücün bedeninde oluşturduğu titreşimin nasıl bir şey olduğunu ve kâğıt hışırtısının onu nasıl hissettirdiğini asla anlayamayacak insanlarla birlikte yaşamak yorucu oluyordu.

“Başını belaya sokma,” diye uyardı onu Sayo. “Kızı al ve terk et orayı. Onu görünce tanırırsın, değil mi? Rastgele bir hizmetçiyi alıp getirme sakın!”

---

* Midori – Yer halkı tarafından inşa edilmiş ziyafet salonları ve özel odalardan oluşan uçan bir tesis.

Himura, “Kendi türümden olanları her zaman tanırım,” diye cevaplarırken parmağını şıklattı ve ayağının etrafında dönen kâğıt parçaları yukarı doğru çıkmaya başladı. Hızlı bir el hareketiyle kâğıt parçaları bileğinin etrafında beyaz bir bileziğe dönüştü.

Geminin korkuluğuna tırmanırken ip üstünde yürüyen bir cambaz gibi kollarını iki yana açtı. Bacakları güverte ve gökyüzü arasında ileri geri sallandı. Şehir ışıkları, aşağıda avlarını yakalamaya çalışan derin deniz balıkları gibi yüzüyordu.

Aşağı inen yol uzundu. Himura bir bacağına havaya kaldırıp ileriye doğru bir adım attı ve düşmeye başladı.

Başta yalnızca rüzgârın uğuldaması duyuldu. Himura aşağı doğru düşerken yaz havası derisine kesikler atıyordu. Sulanan gözlerini kısarak gemiyle arasında belli bir mesafe olmasını bekledi, ardından bileğindeki bileziği çıkardı.

Bilezik binlerce ufak kâğıt parçasına dönüşüp kızgın bir kasırga gibi dönmeye başladı. Parçalar bir araya gelerek bir çift kanata dönüştü, ardından kuyruk tüyleri ve pençeler oluştu.

Himura'nın hemen altında beyaz, devasa bir doğan oluşmuştu. Doğanın gagasının ucundan pençelerinin kıvrımlarına kadar her yeri kar gibi beyazdı. Göz bebekleri bile o kadar beyazdı ki onları gözünün beyazından ayırt etmek imkansızdı.

Himura kuşun üzerine binerken Sayo'nun “Şu gösterişe bak!” diye bağırdığını duydu.

Himura sırttı. Yeteneklerinin ne kadar iyi olduğunu farkındaydı. Doğanın tüyelerine tutunurken kendisini doğrulttu ve kuşun boynunun üzerine bir ata biner gibi iki bacağına ayırarak yerleşti. Bu gerçek bir şikigamiye binmek

gibi değildi. Yaptığı bu kâğıttan kuklanın akli yoktu. Ama üzerine binmenin verdiği heyecan aynıydı.

Himura, doğanın devasa kanatlarının arasında Midori'nin üzerinde süzöldü. Ziyafet salonunun kırmızı kemerleri ve geniş altın kapıları gökyüzünü selamlıyor gibiydi.

BİR

KURARA o sabah kulakları sağır eden çan sesleriyle uyandığında, *on dakika daha uyuyabilmek için yapmayacağım şey yok*, diye düşündü.

Işıklar titreşerek Kurara'nın göz kapaklarını kamaştırdı. Çan sesleri kutu gibi olan odasının duvarlarını şiddetle sarstı. Bir görevli, hizmetkârların kamerasının dışındaki koridoru baştan sona turluyor ve elindeki gonga vuruyordu. "Herkes kalksın! Bu güzel gün için Yüce İmparatorumuza şükranlarınızı sunun!"

Kurara, "Yüce İmparatorumuz ne yapıyorsa yapsın!" diye homurdanarak yatağın diğer tarafına doğru döndü. Odasında pencere yoktu ama gözünü kamaştıran ışıklar sabah olduğu anlamına geliyordu.

"Herkes kalksın! Yeni gün doğumlarına kavuşabilmemiz için Yüce İmparatorumuza şükranlarınızı sunun!" Görevlinin sesi kâğıt gibi ince duvarlarda yankılandı. "Bizi şiki-

gamilerden koruyan Yüce İmparatorumuza şükranlarınızı sunun!”

Kurara uykulu gözlerini ovuşturdukça odasının duvarlarını, etrafa saçılmış top hâlindeki buruşuk kâğıtları, odanın diğer tarafındaki yatağı ve içinde yatan kişiyi daha net görmeye başladı. Çarşafların arasından kömür karası saçlar görünüyordu.

“Haru,” diye seslendi. “Haru, kalkma vakti!”

Yatağın içindeki kabartı hareketlendi.

Çarşafların içine neredeyse gömülmüş olan Haru, “Koi havuzuna bak,” diye mırıldandı. “Mücevher taşları gibi parlıyor su.”

Söyledikleri kulağa güzel geliyordu. Kurara, evleri ve köyleri hakkında bir rüya mı görüyor, diye düşündü. O da böyle rüyalar görmek isterdi ama Midori’den önceki anılarını hatırlamakta güçlük çekiyordu. Dağların tepesinde bir köy, küçük bir gölün yanındaki kulübe, köylülerin bulanık yüzleri... Yangının ardından geriye kalan soğuk duman gibi içinde bitmek bilmeyen bir boşluk hissi uyandırıyor.

“Nessai Limanı. Tabak kadar büyük yengeç...”

Rüya ne kadar güzel olursa olsun yapılması gereken işler vardı. Kurara yerdeki buruşuk kâğıt toplarından birini aldı ve odanın öbür ucuna fırlattı. Kâğıt, Haru’nun yatağına çarptıktan sonra Kurara parmaklarını şıklattı ve kâğıt havada asılı kaldı. Kurara bedeninde hoş bir kımlıltı hissetti. Hem canlandırıcı hem de rahatlatıcı bir histi bu. Hızlı bir el hareketi ile kâğıttan topu döndürmeye başladı. Kâğıt her dönüşünde farklı şekillerde katlanarak origami tavşana dönüştü.

Kurara’nın bunu yapmaması gerekiyordu. Başaşçı, yemek ve temizlik dışındaki bütün etkinlikleri kesin bir şekilde

yasaklamıştı. Ama bu dört duvar içinde, onun bunu yaptığını görebilecek kimse yoktu. Başkalarının bilmediği şey onlara zarar vermezdi ve kâğıttan yaptığı hayvanları Haru seviyordu, en azından onların varlığını fark edecek kadar uyanık olduğunda.

Kurara'nın emriyle tavşan yatağın üstüne zıpladı ve çarşafın arasından çıkan siyah saçları çekiştirdi.

“Gök şehirleri...” Uykulu bir el tavşanı ani bir hareketle yere doğru itti.

Kurara öfkeli bir şekilde ciyaktı. Tavşanı yerden alıp avuçlarının içinde kavradı, ardından yastığının üstüne koydu.

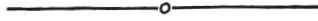
Görevli gongu çaldı. Koridora açılan kapılar bir anda açıldı ve geride kalan uykulu hizmetkârlar koridora doluşmaya başladı.

“Haru!” Kurara yatağının başına giderek Haru'yu sarmaya başladı.

Nihayet çarşafın içinden iki siyah göz göründü.

“Tamam, tamam. Kalktım!” diye homurdandı Haru.

“Güzel! Hadi!” diyerek Kurara onu ayağa kaldırdı. Kolları yetiştirilirdi.

Midori, ziyafet salonları ve özel konutlardan oluşan, yerden yüzlerce metre yukarıda, havada sabit duran, devler için yapılmış bir kaleydi. Sedef pencereleri bulutların üzerinden görünüyordu. Yosunla kaplı savaş toplarının içine kuşlar yuva yapıyor, balıklar saat dişlileri arasında yüzüyordu. Rüzgâr türbinlerinin büyük pervaneleri döndükçe havada halka şekilleri oluşuyor, altın renkli halkalar ufacık hâle gelene kadar küçülüyordu.

Kurara'nın hatırlayabildiği ilk anıları işte bu halkalardı. Hatırladığı diğer şeyler ise Midori'nin yükselen duvarları, daire şeklindeki uçan araçla girişten geçerken elini sımsıkı tutan Haru ve burasının yeni evleri olacağını söyleyen sert bakışlı bir adamdı. Kurara, o zaman Midori'nin ışıltılı dış görünüşünün arkasında saklanan karanlık ve karmakarışık bir yüz olduğunun henüz farkına varmamıştı.

“Geç kaldın! Maaşından kesilecek!” diye tepeden bakarak konuştu görevlilerden biri. Kurara, mutfağa tam da kahvaltı için gonga vurulduğu anda varmıştı. Çalışma alanına gitmek için acele ederken önlüğünün iplerini kahverengi iş elbisesinin üzerinden hızlıca bağladı.

Hizmetkârlar gümüş tepsilere yiyecekler yığarak hızlıca yanından geçiyordu. Midori'ye başka bir hava gemisi daha varmıştı, bu yüzden yemek ve içecek için talep artmaya başlamıştı bile. Bugünlerde limanlara yalnızca savaş gemileri geliyordu. Estia'da yıllardır süren bir çatışma vardı. Bu savaş Mikoşima'nın büyüyen imparatorluğuna yeni bir koloni katacaktı. Uzak diyarlardan evlerine dönen askerler ise yalnızca yemek, içmek ve denizin ötesinde yaşanan savaşları unutmak istiyordu.

Kurara, dağ gibi birikmiş bulaşık yığınlarının yanından geçerek aceleyle görev yerine gitti. Mutfakta yemek pişirmek için yakılan ateşler burayı dev bir fırına dönüştürmüştü. Mağarayı andıran tavanın altındaki taş sütunlar sıcaklığın altında terliyor gibiydi. Kurara'nın burnuna aynı anda yüzlerce farklı koku geliyordu: mirin*, acı biber kökü, soya sosu, yanık şeker... Çanlar çaldı, çaydanlıklar suların kaynamasıyla keskin çılgınlık attı, tavalar cızırdadı, tabaklar kayarak

---

* mirin – Geleneksel Japon mutfağında kullanılan, tatlı pirinçten yapılan bir tür içecek.

kırmızı fayanslara düştü ve paramparça oldu. Bütün bunlar olurken hizmetkârlar ellerinde yemek dolu tabaklarla ileri geri koşturuyorlardı.

“KURARA!” diye bağırdı birisi. Boş bir tencere havada süzölerek uzaktaki duvara çarptı. Çarparken çıkardığı yüksek ses diğer hizmetkârları ürküttü. “Söyler misin kızım Tanrı aşkına, erikli içecek nerede? Hazırlaman gerekiyordu!”

Bir eliyle keçe, diğeriyle de demir bir çubuğu sağa sola savuran iri yarı bir kadın mutfağın başından sonuna kadar yürüyerek geldi. Kurara'nın gözleri büyüdü, ayakları hizalandı ve kolları ve bacakları “B Pozisyonu”nu aldı. Ellerin arkaya alındığı, başın öne eğildiği ve gözlerin yere baktığı, “özür dilerim, bir daha olmayacak” anlamına gelen bir pozisyonda bu.

“Özür dilerim Madam İto. Unutmuşum.”

Kimse Kurara'ya erikli içecekten bahsetmemişti ama bunu Madam İto'ya anlatmanın bir anlamı yoktu.

“Unutmuşum mu?” Madam İto, Kurara'nın ince sesini taklit ederek tiz bir şekilde bağırdı. Yüzü hem öfkesinden hem de ateşlerin yaydığı sıcaklıktan ötürü kıpkırmızı olmuştu. İçinde gümüş yansımalar olan siyah saçları, yaptığı her harekette sallanan dağınık bir topuz hâlinde kafasının üstünde toplanmıştı. Madam İto, Midori'nin başaşçısı olarak mutfakları despotlukla yönetirdi. Teçhizatının demirbaşlarından olan demir tencereleri, kendisini öfkelendirenlere atmaktan çekinmezdi. Aşçı yamakları onu görünce korkudan sıçrar, hizmetkâr kızlar sert bakışlarından kaçardı. Mutfakların Madam İto'nun hâkimiyetinde olduğunu bilen görevliler ise burada adımlarına özellikle dikkat ederlerdi.

Kurara, bakışlarını kaçırarak aşçının attığı, yerde bir süre yuvarlandıktan sonra ayağının hemen yanında duran tence-

reye odaklandı. Tencerenin üstündeki kıvrımlı yansımasına baktığında tıpkı kendisinden beklenildiği gibi yaptığından pişmanlık duyan, yuvarlak yüzlü, soluk benizli; okkalı bir burnu, büyük kulakları ve birkaç ayda bir tam da bu tencere kullanılarak saçları kesilen bir kız görüyordu.

“Kurara!”

“Efendim, Madam İto. Sizi dinliyorum!” Aslında dinlemiyordu.

Başşaşı gözlerini kıstı. Boynunun kenarındaki damarlar belirginleşti.

“Kızım.” Sesi tehditkâr bir şekilde titredi. “Bu mutfaklardan kimin sorumlu olduğunu biliyor musun?”

Kurara bir şey demedi. Cüretkârlığın cezası on beş kırbaç darbesiydi ve başgörevli yeni bir kırbaç almıştı. Kurara daha dün onu yeni kırbacını koltuğunun altına almış, şefkatle kavrarken görmüştü.

“Siz, Madam İto.”

“Bu işi senden çok daha fazla hak eden kızlar tarlalarda ve uçantaş madenlerinde sabahtan akşama kadar çalışıp iğne ipliğe dönerken senin geçimini sağlayan, seni giydirip besleyen kim?”

“Siz, Madam İto.”

“Peki bugün içeceği getirmeyi unutan boş kafalı budala kim?”

“Siz, Madam— Yani...”

Madam İto'nun göğsü geminin körükleri gibi inip kalktı.

“Hemen gidip getiriyorum!” Kurara başını önüne eğdi ve aşçı kendisine bir tencere daha fırlatmadan mutfaktan çıktı. Kapıya yaklaştığında yamaklardan biri eline büyük bir gümüş tepsi tutuşturdu.

“Yukarıya çıkıyorsan bunu da Mor Salkım Odası’na götür.”

“Ama içecek ne olacak?” diye bağırdı Kurara.

Kadın tepsiyi Kurara’nın kollarına koydu. “Madam İto zaten ters tarafından kalkmış. Bu tepsinin odaya vaktinde götürülmediğini duyunca ne yapacağını tahmin edebiliyor musun?”

“Savaş toplarını temizleyecek, içlerine bizi koyup gün batımına doğru fırlatacak,” diyerek iç çekti Kurara. Aşçının en sevdiği tehditlerden biriydi bu.

“Git öyleyse.”

Kurara savaşı kaybettiğinin farkındaydı. Tepsiyi alarak mutfaktan çıktı. Bir an için duraksayıp elini önlüğünün cebine attı ve yapması gereken işlerin yazılı olduğu buruşmuş bir kâğıt çıkardı. Yazıların üstünü birisi karaladığı için neredeyse okunmaz hâldeydi. İç çekerek kâğıdı tekrardan cebine koydu.

Bir gün buradan kurtulacağım. Bir gün bunların hepsini geride bırakacağım.

O güne kadar hayatta kalması gerekiyordu sadece.

İKİ

KURARA ne zaman mutfaktan çıksa, bir süre durup gözlerinin aniden gelen güneş ışığına alışmasını beklemek zorunda kalıyordu. Gözlerini kırpınca kabul salonunu daha net görmeye başladı. Altın kafesli pencerelerin oluşturduğu yarım daire, mavi gökyüzünün yüz seksen derecelik bir açıyla görünmesini sağlıyordu. Başının üstünde ise kubbe şeklinde cam bir tavan vardı. Kurara küçükken, bu kubbe ona tıpkı gökyüzü gibi güzel ve uzak gelirdi. Şimdi ise, Midori'nin içindeki diğer her şey gibi tehditkâr bir şekilde ona kendini olduğundan daha küçük hissettiriyordu.

Kurara karo zemin üzerinde yürürken yere bulutların gölgeleri düşüyordu. Mermer duvarların dibinde gerçek çiçekler vardı: parlak kırmızı ve altın renkli orkideler, koyu mor krizantemler ve insan başı kadar büyüyen pembe lotus çiçekleri. Çelikten ve renkli camdan yapılmış mekanik papağanlar yeşil bitkilerin üzerinde kanat çırpıyor, Kurara

yaklaştığında kaçıyorlardı. Midori ihtişamlı olduğu kadar soğuk bir yerdi. Güzel bir kuş kafesi gibiydi.

“Rara!” diye bağırды biri büyük kıvrımlı merdivenin yukarısından. Kurara yukarı bakınca kumaş kaplı basamaklardan inen Haru’yu gördü.

“Haru!” Aceleyle karşıladı onu. “Bu sefer ziyafet salonuna vaktinde gidebildin mi?”

“On beş dakika geciktim!” diyerek elleriyle göğsüne vurdu.

Bu kadar öz güvenli olabilmek için çok cesur veya çok aptal olmak gerekirdi ama Haru’nun geçmişı başkalarının altından kalkamayacağı olaylarla doluydu. Ayrık dişleri, yamuk burnu, siyah ve muzip gözleri olan tuhaf hareketli ve afacan birisiydi Haru, bu nedenle herkes ona müsamaha gösterirdi. Haru’nun kafasında çok da iyi düşünülmemiş bir plan varken karşısındaki kişi tedbiri elden bırakırsa, onun gece yarısı gizlice yiyecek dükkânlarına girmesi ya da Midori’nin borularına gök balığı sokması son derece kolay olurdu. Ancak bu haşarılıkları her zaman dayakla sonuçlanırdı.

Haru’nun bakışından yaramazlık yapmak istediği anlaşılıyordu ama Kurara, oyunlarına kanmayacak kadar iyi tanıyordu onu.

“Madem buradasın, bana bir iyilik yap. Bunu Mor Salkım Odası’na götürmem gerekiyor. Sen de,” Haru tepsideki tatlı çöreklerden birini hızlıca almaya çalışırken onu engelledi, “oraya vaktinde gitmem için bana yardım edeceksin.”

Hizmetkârların asansörleri kullanması yasaktı. Sert bakışlı asansör görevlileri Kurara’nın kahverengi elbisesini görür görmez onu kovarlardı. Ama Haru farklıydı. Diğer hizmetkârlar Haru’nun bir tavuğa bile kendi yumurtalarını

satabileceğini söylerlerdi. Görevliler asansörlerin kapısını Haru'ya sorgusuz sualsiz açınca Kurara onu kıskanmamak için kendini zor tuttu.

Asansörün içine girdiklerinde Haru on beşinci kat tuşuna bastı ve kapılar kapandı. Çelik kablolar onları yukarı doğru çekerken Kurara asansörün içindeki altın kaplamalara dokundu. İçerisi o kadar parlaktı ki etrafında kendi yansımalarını görebiliyordu.

“Söyle bakalım,” dedi Kurara, Haru'nun bir tane tatlı çörek almasına nihayet izin verirken. “Neden ziyafet salonunda değilsin?”

Haru sırttı. Ağzı yüzüne oranla fazla büyük görünüyordu. Sağ ön dişinin olması gereken yerdeki siyah boşluk Kurara'nın gözüne takıldı.

“Seni bulmaya gelmişim! Büyük Akıntı'ya giden gemilerden biri döndü bugün! Büyük Akıntı, Rara! Askerler öyle hikâyeler anlatıyorlar ki! Bu heyecanı kaçırmamı istemedim.”

Kurara bütün dikkatini ona verdi. Midori'nin ötesindeki dünyaya dair bilgisi, askerlerin ziyafet salonlarında anlattığı hikâyelerden ibaretti. Dallanıp budaklanan ve saatler boyu süren, heyecanlı ama bir o kadar da boş dedikodulara dönmüş heyecan dolu hikâyelerdi bunlar.

“Hiç şikigami görmüşler mi?”

“Tabii ki!” diye sırttı Haru. O kâğıt canavarlardan birine rastlama ihtimali yalnızca Haru'yu heyecanlandırabilirdi. “Bir gün biz de Büyük Akıntı'ya gidelim!”

Kurara yüzünü buruşturdu. “Daha az tehlikeli bir yere gitsek?”

Büyük Akıntı, ülkenin en güneyinde, dinmek bilmeyen fırtınaların olduğu bir bölgeydi. Şikigamilerin yanı sıra gemileri paramparça eden rüzgârlarıyla ünlüydü. Bu rüz-

gârlardan sağ çıkabilecek kadar şansı olan askerler yorgun ve yüzleri solgun bir şekilde geri döner, Haru onları yeterli kadar yedirip içirmeden yaşadıklarını anlatmaya yanaşmazlardı. Akli başında bir insanın gideceği bir yer değildi orası.

Haru gülümsedi. “Bir gün istediğimiz her yere gideceğiz!”

Bir gün, evet, bir gün. Birbirlerine her zaman bunu derlerdi. Bir gün bu kafesten çıkıp dünyayı gezeceklerdi. Aogaki Şelalelerini, karlarla kaplı sıradağları, çiçeklerle dolu yemyeşil vadileri göreceklerdi. Suyun neredeyse güneşe değdiği söylenen okyanusu... Dünyanın en uç noktalarını...

“Bir gün eve gideceğiz,” diye fısıldadı Kurara. Dünyayı yeterince gezerlerse, evlerini yeniden bulabilirlerdi.

Haru'nun yüzü asıldı. Yalnızca geçmiş hakkında konuştuklarında böyle olurdu yüzü. “Sana daha önce de söyledim. Orası yerle bir oldu.”

“Başka bir şey de demiyorsun zaten,” diye söylendi Kurara.

Haru bu konuyu konuşmaktan oldum olası kaçınırdı. Ne zaman evlerinin konusu açılrsa yüzü sinir bozucu bir acıma ifadesi takınırdı. Kurara bundan rahatsız olurdu. Haru çocukluklarını, evlerini, eski komşularını ve arkadaşlarını hatırlıyordu. Kurara'da ise bu anıların hiçbiri yoktu.

“Seni ve Haru'yu boş bir ahırda uyurken bulmuşlar,” demişti bir gün Madam İto. *“Haru'nun göğsüne büyük bir odun parçası saplanmıştı. Neredeyse kalbini delip geçecekti. Hayatta kalmış olması bir mucize. Çoğu insandan daha güçlü bir yapısı var. Doğaya aykırı bir güç gibi.”*

Başbaşçı bile Kurara'nın geçmişine dair daha çok şey biliyordu. Kurara bu olayı hatırlamıyordu. Madam İto, onun bu olayı hatırlamamasını travma olarak adlandırıyordu. Boş

bir ahırda bulunmalarına ve Haru'nun göğsüne bir odun saplanmasına neden olan olay her ne ise onun sonucuydu bu. Haru her ne kadar inkâr etse de Kurara yaralarının sebebinin kendisi olduğunu düşünürdü. Hatırlayamadığı anıları kadar suçluluk da peşini bırakmıyordu.

“Sana geçmişi anlatıyorum ben!” diyerek düşüncelerini böldü Haru. “Pirinç tarlalarını ve köydeki göllerde yetişen lotus çiçeklerini anlatıyorum sana.”

“Gerçekten önemli olan şeyleri anlatmıyorsun!” diye tersledi Kurara. Ona bu konuda duyduğu öfke kulaklarında yankılanıyor gibiydi.

Haru elini göğsüne, odunun saplandığı yere koydu. “Bana acı veren şeyler hakkında konuşmayı sevmiyorum.”

Asansör yukarı doğru çıkarken bir müddet rahatsız edici bir sessizlik içinde beklediler.

“Gök şehirlerine gidebiliriz,” dedi Haru bir süre sonra. Bunu açıkça söylemese de Kurara bunun bir barış teklifi olduğunu anlamıştı.

“Peki ya Nessai Limanı?” Kurara yumuşamıştı. Kavga etmek istemiyordu. “Uykunda söylüyordun. Yengeçlerle alakalı bir şey dedin.”

Kurara önlük cebinden buruşmuş bir kâğıt çıkararak Haru'ya doğru attı. Haru'nun burnuna çarpan kâğıt havada asılı kaldı.

Kâğıt, titrek ve kırılğan kısıkaçları olan bir yengece dönüşürken Kurara vücudunda tanıdık bir karıncalanma hissetti.

“Madam İto bunu yatakhanelerde yapmanın yasak olduğunu söylemişti,” dedi Haru.

Kurara, kâğıttan yaptığı şeyleri Haru'nun eskiden ne kadar çok sevdiğini hatırladı. Haru, ondan yataklarının

arasında oynaması için her gece başka bir hayvan yapmasını isterdi. Kâğıttan yaratıkları Haru'yu her güldürdüğünde gururdan göğsü kabarırdı Kurara'nın. Tabii bu dikkatsiz davranmasından önceydi. Madam İto onları yakalamadan önce. Artık Haru, Kurara'nın bunları yalnızca kendi odalarında yapmasını istiyordu.

Hapis içinde hapis, diye düşündü Kurara buruk bir şekilde. Her ne kadar bunun Haru'nun onu beladan uzak tutma yolu olduğunu bilse de zaman zaman bu duruma az da olsa içerlemiyor değildi. Haru için dur demek kolaydı. Onun kendisini bir başkasının hatırı için origami gibi katlamasına, her katta biraz daha küçülmesine gerek yoktu.

“Hareket eden metal bir kutunun içindeyiz. Kim görecektir ki?”

Haru ikna olacak gibi görünmüyordu. Ağırlığını bir ayaktan diğerine vererek sesini alçalttı ve fısıldadı. “Madam İto'nun senin gibiler hakkında dediklerini hatırla...”

“Benim gibiler mi?” dedi Kurara.

“Hünerbazlar.” Haru havada asılı olan yengeci gösterdi. “Kâğıdı kontrol edebilen insanlar.”

Kurara, Madam İto'nun öfkeli bağırışlarından çok kendisini nasıl dövdüğünü hatırlıyordu. Vücudundaki morluklar haftalar boyu geçmemişti. Çektiği acının yanı sıra imparatorluk ailesine satıldığına dair hayal meyal bir şeyler hatırlıyordu.

“Hünerbazlar oraya, İmparator ve çocuklarına hizmet etmek için giderler. Yakalanırsan Prens Ugetsu seni zorla savaştırır. Ya da Prenses Tsukimi'nin oyuncacağı olursun.”

Madam İto bunu öyle alaylı bir tavırla söylemişti ki Kurara, Prenses'in imparatorluk ailesindeki en kötü kişi olduğunu düşünmüştü. Ama Kurara korkmuyordu. Prenses

Tsukimi ve ailenin diğeri üyeleri onun için uzak bir tehditti. Annelerin çocuklarının yaramazlık yapmaması için anlatıldığı korku masallarından biri gibi geliyordu bu ona. Kurara bir Hünerbaz'dı. Kâğıdı kontrol etme, hareketlendirme ve yeniden şekillendirme dürtüsü damarlarında akıyordu. Bütün gün oturduktan sonra koşma isteği veya saatler boyu mutfak borularındaki yağları temizledikten sonra gelen duş alma ihtiyacı gibi biriken bir arzuydu bu. Eğer yapmazsa patlayacak gibi hissedirdi.

“Onu bunu bırak da Rara,” diye söze girdi Haru. “Ya bizi ayırırlarsa?”

Asla. Kurara daha ağzını açmadan asansör aniden durdu. Mor Salkım Odası on beşinci kattaydı ama daha onuncu kata gelmişlerdi. Haru'ya gözünün ucuyla baktı. İşe yaramaz asansör bozulmuş muydu yoksa? Sabahın erken saatleriydi ve ziyafetler çoktan başlamıştı. Ziyafet salonlarının dışında asansörü durduracak kimsenin olmaması gerekiyordu.

“Neler ol-” diye sormak üzereyken kapı bir anda açıldı.

Kurara havada süzölen kâğıttan yengeci hızlıca yakalayıp önlük cebine sıkıştırdı.

Asansör kapısının önünde bir adam duruyordu. Gençti. Henüz yetişkin olmuş denemezdi ama belirgin elmacık kemikleri, kalın ve kalkık burnuyla çocukluğunu da çoktan geride bırakmış görünüyordu. Bileğinde yılan şeklinde beyaz bir bilezik vardı.

Kurara neden olduğunu bilmiyordu ama adamın karşısında çok gergin hissetmeye başlamıştı. Adamı gördüğünde omurgasına bir yıldırım düşmüştü sanki. Adam asansöre bindiğinde Kurara'yı iterek yer açması için zorladı. Ardından asansörün kapısı kapandı.

Kurara ve Haru birbirlerine endişeli bir şekilde baktılar.

“Şanslı günümde olmalıyım.” Adam konuşurken aniden öne doğru adım attı. Kurara ayak parmaklarına basmaması için kendini asansör duvarına iyice yaslamak zorunda kaldı. Adamın yüzünde endişe verici bir gülümseme vardı.

“Ben de seni arıyordum Hünerbaz kız.”